

ΟΙ ΘΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΗΓΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΦΑΜΠΡΙΚΟΥ

Η φουντωτή γαρφαλιά, με τ' άνθη της τὰ κοραλιά
πούχε ή γειτονοπούλα μου χαμάρι, έμαράθη
καί τ' άτσαράντι τὸ τρελλό — ω, γιά τί πράγματα μιλώ! —
πούγεν ή κόρη στό κλουβί, καί κείνο έξουδάθη.

Πέρασ' ό χάρος από κεί — κλάψαν καί ξένοι καί δικοί —
βρήκε την κόρη μοναχή, καί πήρε τη ένα βράδυ
καί τὸ σπιτάκι πού ή χαρά πετούσε — τώρα ή σφυρά ό
σκελετωμένη απλώθηκε — άπόμεινε φημάδι.

Χρόνια καί χρόνια στή δουλειά, όλο σκυφτή χωρίς μιλιά
μέ την έλπίδα συντροφιά, ποιάς έξερει γιά ποιά τύχη
ώς πού τὰ ρόδα τὰ χρυσά — τού πρόσωπού της τη δροσιά —
τά μάραναν σιγά-σιγά τής φάμπρικας οι τοίχοι.

Καί πριν στα χείλη της φιλί δει, κράχ! έράϊσε τὸ γυαλί
καί τής ζωής της θλιβερά, τής άχαρης έγγραφη
ή τελευταία πειά σκητή, με δυό όργιες τόσο πανί
μά κάσα, τὸ στεφάνι της — τὸ ξοδι της — κι' έτάφη.

Άχ! πού καρδιά πονετική. Μέσ' στή γαλήνη πέρα έχει
τά κίταρσισα άς μιλούν γιά τόν πυρό καίμό της
στόν άνεμο καθώς λυγούν, θλιμμένες πάντα άς μολο-
(γούν
γιά τή φτωχούλα της ζωή, καί τὸ παρόνό της.
Π ά τ ρ α ι ι. 4)3)33. I. ΚΑΡΑΜΠΑΛΗΣ

ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ

Μέσα στόν κάμπο άνθίσανε ξανά τ' άσπρα τὰ κρινά,
τά ώραία κρινά πού άλλοτε χαιρόμαστε άντάμα,
μά τώρα σ' άλλα μέρη έού καί γύδ ό φτωχός με κλάμμα
μές στή θλιμμένη σκέψη μου φέρνω τὰ χρόνια εκείνα.

Καί πώς θέ νάρθης καρτερώ, γλυκειά μου, ώρα την
(ώρα
της νιότης μας ν' αδειάσουμε τὸ ξεχείλο ποτήρι.
πριν σβύσει άργά ό τρελλός όχος σ' ώραίο τὸ πανη-
(γύρι,
πριν άρμενίσουν τὰ δνειρα καί μάς προφτάσει ή μπόρα.

N. ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ

ήρθαν στό Μαντράς γιά νά έκτελέσουν μπρός στόν βασιλέα Γεώργιο
τόν δο — πού έπισκοπεύταν τότε γιά πρώτη φορά τīs 'Ινδίες —
τούς παράξενους χορούς του, ό γεροντότερος άπ' αυτούς όμολόγη-
σαν ότι... νοσταλγούσαν την έποχή πού μπορούσαν άνενόχλητα νά
σφάξουν τούς όμοίους τους.

Στά 1902, ένας Άγγλος δικαστής τού Γκάγιαμ, έλαβε μιá άνα-
φορά από τούς κατοίκους ενός μικρού χωριού, οι όποιοι τού ζητούσαν
άπελεύτατα την άδεια νά σκοτώσουν ένα δυστυχισμένο σάλαβο, γιά
νά τόν προσφέρουν θυσία σέ κάποιον θεό τους!

Οι Κόγιες της περιοχής τού Γκωντοβάρι, έκτελούν κι' αυτοί τρο-
μερές άνθρωποθυσίες. αλλά κατά τρόπον έντελώς διαφορετικό από
τούς άλλους 'Ινδούς:

Ό ιερέας πού προσιτάτα της τελευταίας, όδηγει κάποιον δυστυχισμέ-
νο πού δεν ύποψιάζεται τί τόν περιμένει, ώς τις όχθες της θαλάσσης
ή κανενός ποταμού. Τόν άναγκάζει εκεί νά μπη στό νερό ως τη μέση,
καί τότε ξαφνικά, τη στιγμή πού τὸ θύμα δεν τὸ περιμένει, πηδάει
πάνω του καί τὸ άρπάζει άπ' τόν λαμπί. Συγχρόνως, με μιá τρικλοπο-
διά, τόν ρίχνει κάτω καί τού κρατάει σφιχτά τὸ κεφάλι μέσα στό νε-
ρό. Κι' ένώ ό δυστυχισμένος σπαρταράει καί καταβάλλει ύπεράνθρω-
πες προσπάθειες γιά νά γλυτώσει από τὰ άσταλένια χέρια πού τόν πνί-
γουν, τὸ φανατισμένο πλήθος μαζεύεται στην άντικρυνή όχθη κι' άρ-
χίζει νά ψέλνει κάποιον χαρούμενο ιερό ύμνο.

Ό άβάδς Ντυμπούά όμως άναφέρει ένα έθιμο άκόμη
πὸ φριχτό, πού υπάρχει ως τὰ σήμερα στή φυλή των
Λαματιδής:

Οι άγριοι αυτοί 'Ινδοί ούτε σφάζουν, ούτε πνίγουν τὸ
θύμα τους. Κάνουν κάτι χειρότερο: τὸ θάβουν ζωντανό, ά-
φίνοντας μόνο τὸ κεφάλι του νά έξέρη από τη γή. Κατό-
πιν φιλακίζουν τὸ κεφάλι τού δυστυχισμένου μέσα σ' ένα
πύλινο άγγείο, τὸ όποϊον γεμίζουν με λάδι, βάζουν ύστε-
ρά ένα φυτίλι στό αὐτοσχέδιο αὐτὸ καντήλι, κι' άφού ά-
νάψουν τὸ φυτίλι, άρχίζουν, άντρες καί γυναίκες, νά χο-
ρεύουν άγριους χορούς όλόγυρα από τὸ δυστυχισμένο θύ-
μα, ώςπυ νά ξεψυχήση μέσα σέ φριχτούς πόνους!...

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΑΥΓΟ ΤΟΥ ΚΑΓΚΡΙΝΟΥ

Καγκρίνος, ό Έλληνας ύπουργός των Οικονομικών τού Τσαρ-
ρου Άλεξάνδρου Α'. Πώς έσωσε τη Ρωσία από την οικο-
νομική καταστροφή. Μιά Πασχαλινή δεξίωση σ' άνάκτο-
ρα. Τά χρυσά αυγά πού προσέφεραν οι ευγενείς στον Τσαρ-
ρο. Τό μίσος των κατά τού Καγκρίνου. Ό καθυστερημένος
ύπουργός. Μιά άφάνταστη έκπληξις, κτλ.

Ό Έλληνας Γεώργιος Καγκρίνος ήταν ένας από τούς πιο διακεκρι-
μένους ύπουργούς της Ρωσίας τού δεκάτου έννάτου αιώνας.

Είχε γεννηθεί στη Κάζα από πατέρα Έλληνα καί μητέρα Ρωσοίδα
καί, στό 1812 μπήκε στή Στρατιωτική Σχολή της Μόσχας, άπ' την ό-
ποία βγήκε σέ λίγα χρόνια άξιωματικός τού μηχανικού.

Ό τότε Τσάρος Άλεξάνδρος Α', έκτιμώντας την ευφυία καί τη
μόρφωση τού Καγκρίνου, τόν διόρισε μετά έντεκα χρόνια ύπουργό των
Οικονομικών. Η Ρωσία βρισκόταν τότε σέ ολική οικονομική κατά-
σταση καί τὰ ταμεία τού δημοσίου ήταν άδειανά.

Πολύ γρήγορα όμως ό Καγκρίνος, στριζόμενος στην έμπιστοσύνη
πού τού είχε ό Αυτοκράτορας, κατώρθωσε νά ίσοσκελίση τόν προύπολο-
γισμό καί νά κάνει την άζανή αυτοκρατορία νά ευημερήσει κάτω. Κυ-
ρίως ό Καγκρίνος έδωσε μεγάλη σημασία στην καταδύφι των κατα-
χραστών καί των διαφόρων κτηφίων τού Δημοσίου.

Η μεταρρυθμίσεις του όμως αυτές ένιχναν τὸ μίσος καί τόν φθό-
νο πολλών αλλικών καί ρωσιτώνων, οι όποιοι ζητούσαν διαρκώς ευ-
καιρία γιά νά τόν συκοφαντήσουν στον Αυτοκράτορα.

Και την ευκαιρία αυτή νόμισαν πώς τη βρήκαν
κάποιο Πάσχα, κατά τη μεγάλη δεξίωση των άνα-
κτόρων.

Σύμφωνα με μιá παλιά συνήθεια, κατά την ήμέ-
ρα τού Πάσχα όλοι οι ευγενείς της Ρωσίας προσέ-
φεραν στον Τσάρο ένα χρυσό αυγό, στολισμένο με
διαμάντια.

Η Πασχαλινή λοιπόν δεξίωση είχε άρχισει κι'
οι μεγιστάνες καί οι προυνόμοις έφταναν ό ένας κα-
τόπιον τού άλλου γιά νά προσφέρουν τὸ δώρο τους
στον αυτοκράτορα.

Άλλά ένώ ή ώρα της προσφοράς των δώρων έ-
πλησίαζε, παρατήρησαν όλοι, πρὸς μεγάλη τους έκ-
πληξι, ότι ό Καγκρίνος, ό ύπουργός των Οικονομι-
κών, άπουσίαζε. Αυτό ήταν μιá σπουδαιότερης ση-
μασίας παρατυπία.

— Σίγουρα ό ύπουργός θά πέθανε!... Είταν μερι-
κοί άπ' τούς έχθρους του με κακεντρέχεια.
— Όχι, δεν πέθανε, αλλά συνελήφθη καί έξορι-
στηκε στή Σιβηρία γιά τίς καταχρήσεις του! Έλεγαν άλλοι.

Η έκπληξι τους όμως ήταν μεγάλη όταν ό ύπουργός παρουσιάστη-
κε τη στιγμή άκριβώς πού έμπαινε στην αίθουσα κι' ό Τσάρος.
— Έρχεσθε τελευταίος; Γιατί; τόν ρώτησε ό Τσάρος.
— Θά παρακαλέσω τη Μεγαλειότητά σας νά εδδώξη καί νά με συγ-
χωρήση γιά την άργολογία μου. Είπε ή πρώτη φορά πού καθυστερώ
κάπως στην έκτέλεση των υποχρεώσεών μου. Άλλά μόλις πρὸ όλιγου
τελείωσε ή κατασκευή τού αυγού αυτού, τὸ όποϊον θά παρακαλέσω την
ήμετέραν Μεγαλειότητα νά τὸ δεχθῆ ως δείγμα της αφοσίωσης μου...

Καί πλησιάζοντας, έδωσε στον Τσάρο ένα... Ξύλινο αυγό!
Τά πρόσωπα των αλλικών έλαμψαν τότε από καταθρόνια χαρά,
γιατί αυτό δεν ήταν ούτε άστεύτης, ούτε άπλώς τρέλλα, αλλά θεσπι-
σμένη προσβολή κατά τού αυτοκράτορος, τὸ όποϊον ή όργη θά ξεπού-
σε επί τέλους επί της κεφαλής τού μισητού των ύπουργού.

Παραδόξως όμως, τὸ πρόσωπο τού Τσάρου πήρε μιάν έκφραση κα-
λοκαγαθίας.
— Άργησες λοιπόν τόσο πολύ γιά νά μου προσφέρης αυτό τὸ ξύ-
λινο αυγό;

— Μεγαλειότατε, άπάντησε ό Καγκρίνος, εδωραστήθητε νά πιστέ-
ψετε ότι δεν πρόκειται άπλώς γιά ένα ξύλινο αυγό. Κάμειτε τόν κόπο
νά τὸ άνοίξετε...

Ό Τσάρος τὸ άνοίξε καί βρήκε μέσα σ' αυτό ένα κλειδάκι.
— Είμαι έντυχός γιά την έμπιστοσύνη της Ύμετέρας Μεγαλειότη-
τος! συνέχισε ό ύπουργός. Εδωραστήθητε τώρα νά έλθετε μαζί μου!...

Συνοδευόμενος από άρκετούς άξιωματικούς καί τιτλούχους, ό Τσά-
ρος Άλεξάνδρος Α', άκολούθησε τόν Καγκρίνο, ό όποϊος έσταμάτησε
μπροστά σέ μιá μικρή πόρτα ένός άνεκτορού διωδρόμιου καί είπε:

— Άς εδωραστήθῆ ή Ύμετέρα Μεγαλειότης νά άνοίξη την πόρ-
τα αυτή με τὸ κλειδί πού βρήκε μέσα στό αυγό.
Ό Τσάρος δεν έδίστασε καί άνοίξε την πόρτα.

Έμεινε όμως καταπληκτός όταν μπήκοντας μέσα σ'
ένα δωμάτιο, βρέθηκε μπροστά σέ ένα σωρό από δισ-
κατομύρια ρουβλιών, τὰ όποια ήταν φυλαγμένα εκεί μέσα.
Οι θεσπισμοί αυτοί ήταν οι καρποί των οικονομικών
μεταρρυθμίσεων τού διαμνηνίου Καγκρίνου.

Βαδύτατα συνηνήμενος ό Άλεξάνδρος έσφιξε τὸ χέ-
ρι τού ύπουργού του καί απευθυνόμενος πρὸς τούς αλλη-
κούς καί μεγιστάνες του, είπε:

— Θά ήμουν άκόμα πὸ έντυχός, κύριοι, άν μου προσ-
φέρατε κι' έσείς μιá φορά στή ζωή σας ένα... παρόμοιο
ξύλινο αυγό!

